

— Λοιπόν αὔριον, Μεγαλειοτάτη, ἐπ-
ἀνέλαβεν ὁ Τανεγύ.

— Αὔριον, κύριε τοποτηρητά.

Μόλις δὲ ἀναχωρήσαντος τοῦ Τανεγύ,
ἡ βασίλισσα ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν
μοναχόν.

— Βλέπετε, πάτερ μου, πόσον ἐταπεινώ-
θη; . . . πόσον ἐξηυτελίσθη; . . .

— Ἐναποθέσατε τὰς ἐλπίδας σας, τέ-
κνον μου, εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
Χριστόν, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ, ὅπως
καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἤδη σὰς ὀμιλῶ! Ἄλλὰ
συγγνώμη, πιστεύω ὅτι ἤκουσα ἐλαφρὸν
θόρυβον ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦτο.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς μικρὰν τινα καὶ ἀ-
πόκρυφον θύραν.

— Δὲν ἠπατήθη, Μεγαλειοτάτη. Τί
θέλετε νὰ πράξω;

— Ν' ἀνοίξετε, πάτερ μου, ἀφόβως.

Ὁ Μαλκράφτ ὑπήκουσε· παράτα δ' ἐ-
νεφανίσθη θεράπων τις φέρων τὰ οἰκόσημα
τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχοντος Ζιάκ.

— Τί θέλεις, φίλε μου; εἶπεν ἡ Ἰσα-
βέλλα.

— Ὁ κύριός μου, Μεγαλειοτάτη, μ'
ἐπεφόρτισε νὰ σας εἶπω ὅτι ἡ διαταγή σας
θὰ ἐκτελεσθῇ αὔριον.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤγειρε τὸ μέτωπον θρι-
αμβευτικῶς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Νὰ εἶπης εἰς τὸν
γενναῖον Ζιάκ ὅτι αὔριον ἀναχωρῶ διὰ
Τουραίνην καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ νὰ
μ' εὕρῃ μετὰ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον
γνωρίζει. Δὲν ἔχει, πιστεύω, εἰς τὰ περίξ
τῆς πόλεως ἐκείνης μίαν ὠραίαν ἐξοχικὴν
ἔπαυλιν;

— Πραγματικῶς, Μεγαλειοτάτη, ἔχει
ἐν μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον εἰς τὴν
εἰσοδὸν τῆς πόλεως. . .

— Ἄς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ τὸ πρόσωπον ἐ-
κεῖνο καὶ ἄς με περιμένῃ. Θὰ εὐχαριστή-
σης αὐτὸν ἐκ μέρους μου διὰ τὴν προθυ-
μίαν, μεθ' ἧς ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν
μου. Τώρα ὑπάγε, φίλε μου. . . Ἄ! μίαν
λέξιν ἀκόμη.

Ὁ θεράπων ἀνεχώρησεν τὸ βῆμα.

— Ἡξέυρεις τί γίνεται ὁ ἀρχων Βοα-
βουρδόνης;

— Προεφυλακίσθη, Μεγαλειοτάτη, κατὰ
διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ὠδηγήθη εἰς
τὸ Φρούριον. . .

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! ἐψιθύρισε, τὰ πάντα ἀπωλέ-
σθησαν. . . Εὐτυχῶς μοι ἀπομένει εἰςέτι
μία ἐλπίς. . .

Ὁ θεράπων ἀνεχώρησεν.

— Ἦδη θέλετε, πάτερ μου, ν' ἀκροα-
σθῆτε τοῦ τέλους τῆς ἐξομολογήσεώς μου,
τὴν ὁποῖαν τοσοῦτον ἀποτόμως διεκόψα-
μεν;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τέκνον
μου, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ.

Ἡ βασίλισσα ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου ἐπὶ
τοῦ προσευκτηρίου τῆς, ἐπανακτήσασα
τὴν γαλήνην ἐκείνην τοῦ προσώπου, τὴν
ὁποῖαν ἐπεσκίασε πρὸς στιγμήν ἡ ἀπότο-
μος ἐμφάνισις τοῦ ἀθλίου Τανεγύ.

— Μ' ἀκούετε, πάτερ μου; εἶπεν ἡ
Ἰσαβέλλα.

— Οὐδὲ λέξις θὰ μοι διαφύγῃ, τέκνον
μου.

Καὶ ὁ Μαλκράφτ ἐπανελάβε τὴν θέσιν
τοῦ πνευματικοῦ.

— Τίς ἤθελε προΐδει, εἶπε καθ' ἑαυτόν,
ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, καθ' ἣν θὰ ἀκροῶμαι
τῶν ἀμαρτιῶν τῆς βασιλείας τῆς Γαλ-
λίας; Ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι ἀξίος. . .
ἐγώ, ὁ πλήρης ἀνομιῶν καὶ ἀμαρτημά-
των! . . .

Καὶ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

Ἔπειτα συνέχευα.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Λέγω, ὅτι ἀπαιτεῖται μέγας πρίγ-
κηψ, ὅπως διευθύνῃ τοιοῦτο κίνημα.

— Μεγαλειότατε, προσέξατε!

— Καλὸς ἀρχηγός, δεξιὸς διπλωμάτης.

— Πρὸ παντός, δεξιὸς διπλωμάτης, ἐ-
πανέλαβεν ὁ δούξ.

— Λοιπόν, Φραγκίσκε, μήπως ἡ τοι-
αύτη θέσις δὲν ἀρμόζει τῷ κυρίῳ Γκίζῃ
ὑπὸ πᾶσαν ὄψιν;

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος,
ὁ κύριος Γκίζης εἶναι ἤδη ἀρκετὰ ἰσχυρός.

— Ναί, ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ἡ ἰσχύς του
εἶναι δυνάμεις μου.

— Ὁ δούξ Γκίζης κρατεῖ τοῦ στρα-
τοῦ καὶ τῆς μέσης τάξεως, ὁ δὲ καρδινα-
λιος τῆς Λορραίνης κρατεῖ τῆς ἐκκλη-
σίας, καὶ ὁ Μεγιέν εἶναι ἰσχυρὸν ὄργανον
εἰς χεῖρας τῶν δύο ἀδελφῶν του· θὰ ἐνώ-
σητε μεγάλην δύναμιν εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν, ὁ Ἑρρίκος, τὸ
εἶχον ἤδη σκεφθῆ, Φραγκίσκέ.

— Ἐὰν τοῦλάχιστον οἱ Γκίζαι ἦσαν
πρίγκηπες Γάλλοι, τοῦτο θὰ ἦτο κατα-
ληπτόν, διότι θὰ συνέφερον αὐτοῖς ἡ με-
γάλυνσις τοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας.

— Ἀναμφιβόλως· ἀπ' ἐναντίας ὅμως
εἶναι πρίγκηπες Λορραῖνοι.

— Ἐξ οἴκου διαρκῶς ἀντιζήλου τοῦ
ἡμετέρου.

— Ἄ! Φραγκίσκε, ἀνεξέσατε τὴν πλη-
γὴν· δὲν σας ἐπίστευον τόσον καλὸν πο-
λιτικόν· ναί, τοῦτο μὲ καθιστᾷ ἰσχυρόν,
τοῦτο λευκαίνει τὴν κόμην μου, ἡ ἀνύψω-
σις τοῦ οἴκου τῆς Λορραίνης παραλλήλως
τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ· οὐδὲ μία παρέρχεται
ἡμέρα, Φραγκίσκε, χωρὶς οἱ τρεῖς Γκίζαι

— ὄρθῳ εἶπετε ὅτι οὗτοι οἱ τρεῖς κρατοῦσι
τῶν πάντων—χωρὶς, λέγω, εἴτε ὁ δούξ,
εἴτε ὁ καρδιναλιος, εἴτε ὁ Μεγιέν, διὰ τῆς
τόλμης ἢ τῆς ἐπιτηδειότητος, διὰ τῆς
βίας ἢ τῆς ἀπάτης, νὰ μοι ἀσπασώσι τι
ράκος τῆς ἐξουσίας μου, μόνιον τι τῶν
προνομιῶν μου, χωρὶς ἐγώ, ἀσθενὴς καὶ
μεμονωμένος, νὰ δύναμαι ν' ἀντιδράσω
κατ' αὐτῶν. Ἄ! Φραγκίσκε, ἐὰν ἡ ση-
μερινὴ μεταξὺ ἡμῶν ἐξήγησις ἐγένετο τα-
χύτερον, ἐὰν ἠδυνάμην ν' ἀναγνώσω πρό-
τερον ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν ὅτι ἀναγνώσκω

ταύτην τὴν στιγμήν, τότε, βεβαίως, ἀ-
νευρίσκων ἐν ὑμῖν στήριγμα, ἤθελον ἀντι-

στῆ· νῦν ὅμως, τὸ βλέπετε, εἶναι ἀργά·

— Διατί;

— Διότι θ' ἀπηρετῆτο ἀγὼν καὶ πᾶς ἀ-
γὼν μὲ κουράζει· θὰ τον διορίσω, λοιπόν,
ἀρχηγὸν τῆς Ἐρώσεως.

— Καὶ θὰ σφάλετε, ἀδελφέ μου, εἶπεν
ὁ Φραγκίσκος.

— Ἄλλὰ τίνα θέλετε νὰ διορίσω, Φραγκί-
σκε; Τίς θέλει δεχθῆ τὴν ἐπικίνδυνον
ταύτην θέσιν; Δὲν ἴδετε, ὅτι ἡ πρόθεσις
τοῦ δουκοῦς ἦτο νὰ διορίσω αὐτόν;

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, πᾶς ἕτερος διορισθόμενος
θέλει γίνεαι ἐχθρὸς του.

— Διορίσατε ἄνδρα ἀρκούντως ἰσχυ-
ρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχύς, στηριζομένη ἐπὶ
τῆς ὑμετέρας, οὐδένα φόβον νὰ ἔχῃ ἐκ τῆς
ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν τριῶν Λορ-
ραῖνῶν συνηνωμένων.

— Ἄ! καλέ μου ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ἑρ-
ρίκος μὲ ὕφος ἀποθαρρύνσεως, οὐδένα γι-
νώσκω, ἔχοντα τὰς ὑποδεικνυόμενας ιδιό-
τητας.

— Παρατηρήσατε περίξ ὑμῶν, Μεγα-
λειότατε.

— Περί ἐμὲ δὲν βλέπω εἰμὴ ὑμᾶς καὶ
τὸν Σχικῶ, ἀδελφέ μου, οἵτινες νὰ ἦσθε
ἀληθεῖς φίλοι μου.

— ὦ! ὦ! ἐψιθύρισε ὁ Σχικῶ, μήπως
θέλει νὰ μου παίξῃ κἀνὲν κακὸν παιγνί-
διον;

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν ἐννοεῖτε,
ἀδελφέ μου;

Ὁ Ἑρρίκος προσέβλεψε τὸν δούκα, ὡς
ἐὰν πυκνὸς πέπλος κατέπεσεν ἀπὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν του.

— Τί! ἀνεφώνησεν. Ἄλλ' ὄχι, οὐδέ-
ποτε θὰ συναινέσητε, Φραγκίσκε. Τὸ ἔρ-
γον εἶναι βρῦ· ὑμεῖς βεβαίως δὲν ἠθέλετε
ἐθισθῆ νὰ γυμνάσητε τοὺς ἄνδρας τῆς μέ-
σης τάξεως· δὲν θὰ ἐλαμβάνετε τὸν κό-
πον ν' ἀναθεωρῆτε τὰς ὀμιλίαις τῶν ρη-
τόρων αὐτῶν ὑμεῖς, ἐν περιπτώσει μάχης,
δὲν θὰ μετεβάλεσθε εἰς σφαγέα ἐν ταῖς
ὁδοῖς τῶν Παρισίων, μεταβεβλημέναις εἰς
σφαγεῖον δέον νὰ ὑπερβῆτε τριπλασίως τὸν
κύριον Γκίζην καὶ νὰ ἔχητε τὸν δεξιὸν βρα-
χιόνα καλούμενον Κάρολον καὶ τὸν ἀρι-
στερόν καλούμενον Λουδοβίκον. Ὁ δούξ
ἐφόνευσε πολὺ καλῶς τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου
Βαρθολομαίου, τί φρονεῖτε, Φραγκίσκε;

— Ἐφόνευσε πολὺ καλῶς, Μεγαλειό-
τατε!

— Ἴσως ναί. Δὲν ἀποκρίνεσθε ὅμως
εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, Φραγκίσκε. Πῶς!
θὰ ἐπεθυμῆτε ν' ἀναλάβητε τὴν ἐργα-
σίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλησα! Θὰ ἐπε-
θυμῆτε νὰ προστριβῆτε κατὰ τῶν κибδῆ-
λων θωράκων τῶν χάρηδων καὶ τῶν χυ-
τρῶν, τὰς ὁποίας ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τῶν κε-
φαλῶν των ἐν εἰδει περικεφαλαίων! Θὰ ἐ-
γίνεσθε δημοτικὸς ὑμεῖς ὁ ὑπέρτατος ἀρ-
χων τῆς αὐλῆς ἡμῶν; ὦ! ἀδελφέ μου,
πῶς ἡ ἡλικία μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον!

— Δὲν θὰ το ἔπραττον ἴσως ὑπὲρ ἐ-
μαυτοῦ, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ βεβαίως θὰ
το ἔπραττον ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἀληθὴς ἀδελφός, ἐξαιρέτος ἀδελ-
φός, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, σπογγίζων, διὰ τοῦ

ἀκρου τοῦ δακτύλου του, μὴ ὑπάρχον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του δάκρυ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν θά σοι ἀπήρσεν, Ἐρρίκε, ν' ἀναλάβω τὸ βάρος, τὸ ὅποιον ἐσκέπτεσθε ν' ἀναθέσθητε εἰς τὸν κύριον Γκιζην;

— Νά μοι ἀπαρέση! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος. Κέρατα τοῦ διαβόλου! ὄχι, δὲν μοι ἀπαρέσκει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μὲ καταθέλγει. Ὡστε ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε σκεφθῆ τὸν σχηματισμὸν τῆς Ἐνώσεως. Τόσφ τὸ καλλίτερον, τόσφ τὸ καλλίτερον. Ὑμεῖς αὐτὸς εἴχετε συλλάβει μικρὸν μέρος τῆς ιδέας ταύτης! Τί λέγω μικρὸν μέρος; Μέγα μέρος. Περιστοιχίζομαι, λοιπὸν, ὑπὸ ἀνωτέρων πνευμάτων, ἐγὼ δὲ μόνος εἶμαι ὁ μέγας γαϊδαρὸς τοῦ βασιλείου μου.

— Ὡ! Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰρωνεύται.

— Ἐγὼ! Θεὸς φυλάξει ἐν τοιαύτῃ σοβαρᾷ περιστάσει. Λέγω ὅτι σκέπτομαι, Φραγκίσκε! μ' ἐξάγετε δυσχεροῦς περιπλοκῆς, τόσφ δὲ μᾶλλον δυσχεροῦς, ὅσφ ἀπὸ τινος, Φραγκίσκε, εἶμαι ἀσθενῆς καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις μου ἀμβλύνονται. Ὁ Μιρὼν πολλὰκις μοί το εἶπεν. Ἄλλ' ἄς σπουδαιολογησώμεν αὐθις. Ἐλέγομεν, λοιπὸν, ὅτι θά σας διορίσω ἀρχηγὸν τῆς Ἐνώσεως, αἱ;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ εἶπεν:

— Ὡ! ἐάν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μ' ἐκρινεν ἄξιον τοσαύτης ἐμπιστοσύνης.

— Ἐμπιστοσύνης; ἂ! Φραγκίσκε, ἄξιον ἐμπιστοσύνης; ἀφ' οὗ δὲν εἶναι ἀρχηγὸς ὁ κύριος Γκιζης, πρὸς τίνα θέλεις νὰ δυσπιστῶ; πρὸς τὴν Ἐνωσιν αὐτήν; μήπως αὐτὴ μὲλλει τυχὸν νὰ μ' ἐμβάλη εἰς κίνδυνον; Ὁμίλησον, ἀγαθὲ μοι Φραγκίσκε, εἰπέ μοι τὰ πάντα.

— Ὡ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ.

— Πόσον εἶμαι τρελλός! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀδελφός μου ἢ μᾶλλον, ὄντος ἀρχηγοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ κίνδυνος ἐκλείπει. Οὕτω μᾶς διδάσκει ἡ λογικὴ καὶ ὁ διδάξας ἡμῖν αὐτὴν παιδαγωγὸς δὲν ἐκλεψε τὰ χρήματά μας. Ὁχι, δὲν δυσπιστῶ. Ἄλλως, γνωρίζω πολλοὺς ἄνδρας τῶν ὄπλων εἰς τὴν Γαλλίαν, οἵτινες θὰ ἔδραττον αὐτὰ κατὰ τῆς Ἐνώσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ἢ Ἐνωσιν ἤθελε μὲ στενοχωρήσει πολὺ.

— Εἶναι ἀληθές. Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μεθ' ἀπλότητος ἐπ' ἴσης προσπεποιημένης, ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεὺς.

Ὁ Σχικὸς ἠνέφξεν αὐθις ἓνα ὀφθαλμὸν. Ἐπεταί συνέχεια.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουθέστρ].
Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλόν.

Ἡ

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ Ἀλέξιος ἦτο εὐθυμὸς καὶ θωπευτικὸς, ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρὰ, ἀκίνητος καὶ μ' ἐνωμένους τὰς χεῖρας ἐν ἀφῶν ἀπελπισμῶ. Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβέλλῃ, ὁ

Ἰβάν δὲν εἶχε ψευσθῆ τὴν ἰδίαν πρωτὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ νεανίου ὀλόκληρον τὸ μουσικὸν τῆς συνωμοσίας ἐκείνης καὶ τῆ ἐλάλει εἰσέτι περὶ ταύτης, ἀλλ' αὐτὴ μόλις ἤκουε. Παραδεδωμένη ὀλόκληρος εἰς τὸν ἀπελπισμὸν τῆς ἐθεώρει τὸν Ἀλέξιον, ἔσφιγγε τὰς χεῖρας του καὶ ἔκλαιε χαμηλοφώνως.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρλώφ, θλιβόμενος ἐπὶ τῆ σιωπῆ τῆς, διεκόπη καὶ παρετήρησε τὰ δάκρυά της.

— Πρὸς Θεοῦ! τί ἔχεις, Λευκὴ; ἀνέκραζεν ἐλκύνων τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐπὶ τῶν γονάτων του. Διὰ τὴν ὁ ἀπελπισμὸς αὐτὸς, ὅταν τὰ πάντα μᾶς μειδιῶσιν, ὅταν ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐτυχίας προσεγγίζῃ; Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνόησες, λοιπὸν; Ἐκείνη ἔσπασε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐνόησα, εἶπεν, ὅτι ἀφ' οὗ ἐθυσίας δι' ἐμὲ τὴν φιλοδοξίαν σου καὶ τὴν ἡσυχίαν σου, θέλεις ἀκόμη νὰ θυσιάσῃς δι' ἐμὲ καὶ τὴν ζωὴν σου.

— Μήπως σὺ δὲν θὰ ἐδίδες τὴν ἰδικὴν σου δι' ἐμὲ;

Ἐκείνη τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ὡ! καί, ἐπιθύρῃσεν ὀλοῦζουσα, καί! ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει.

— Ὁ Θεὸς καὶ ἐγὼ, Λευκὴ! ἀλλ' ἔχε ἐμπιστοσύνην, ἢ ἐπιτυχία εἶναι βεβαία. Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλακῆς ἔτι συνωμοτοῦσι μεθ' ἡμῶν.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι προδότας;

— Τὸ συμφέρον ὅλων μὲ βεβαιῶν περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Δὲν δύναται νὰ μὲ ἀπολέσωσι χωρὶς ν' ἀπολεσθῶσι καὶ οὗτοι μαζί μου.

— Καὶ πῶς;

— Ἐχω τὸν ὄρκον τῶν συνωμοτῶν γεγραμμένον διὰ τῆς ἰδίας χεῖρός των.

— Τί λέγεις;

Ἐκείνος ἐξήγαγε μυστηριωδῶς ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ κόλπου αὐτοῦ.

— Κύτταξε τὰ ὀνόματα, εἶπεν, εἶναι τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἰσχυροτέρων οἰκογενειῶν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔλαβε τὸν κατάλογον διὰ τρομώδους χεῖρός.

— Τοιουτοτρόπως, εἶπεν ἀφ' οὗ τὸν ἀνέγνωσε, τὸ πολυτιμότερον αἷμα τῆς Ρωσίας θὰ ρέυσῃ, ἂν τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνης;

— Πρὸς τί αἱ σκέψεις αὐταί, Λευκὴ.

— Αὐταί εἶναι αἱ μόναι ἀποδείξεις τῆς συνωμοσίας;

— Αἱ μόναι.

— Καὶ τόσοι ἄνθρωποι ἐκτίθενται διὰ νὰ μ' ἐμποδίσωσι ν' ἀποθάνω;

— Μὴ δὲν εἶν' ἀρκετοί;

Ἐκείνη ἠγέρθη ταχέως, προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἔσφιψε τὰ ἔγγραφα εἰς τὰς φλόγας.

Ὁ Ἀλέξιος ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ, ῥηγνύων κραυγὴν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων της.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐπιθύρῃσεν κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ἀλεξίου.

— Πολὺ ἀργά! ἐπανελάβην οὗτος πεφοβισμένος... τί ἐνοεῖς, Λευκὴ; Λευκὴ, πρὸς Θεοῦ, ὀμίλησον!

Ἄλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠλόλυζε χωρὶς ν' ἀποκριθῆ. Ἐκείνος ἀπεμάκρυνε ταύτην ἀποτόμως ἀπ' αὐτοῦ, καὶ βιάζων αὐτὴν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

— Κύτταξέ με, εἶπεν... Ὡ! Θεέ μου! Διὰ τί εἶσαι τόσον ὠχρὰ;... ὠχροτέρα παρ' ὅσον κατὰ τὴν ἀφίξίν μου... Διὰ τί φέρεις τοιουτοτρόπως τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ στῆθός σου! Πάσχεις, λοιπὸν;

— Πάσχω, ἐφέλλισεν ἡ Λευκὴ.

— Ἐνα ἰατρόν, τότε!...

— Ὁχι, Ἀλέξιε, ὄχι... μὴ μὲ ἀφήνης, θέλω νὰ σὲ βλέπω, νὰ σ' αἰσθάνωμαι πλησίον τῆς καρδίας μου...

Καὶ περιεκάλυπτε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν ἔμπλεων τρόμου νεανίαν ὅστις, θέσας ταύτην ἐπὶ τῆς ἔδρας ἦν ἐκείνη εἶχε καταλίπη, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν αὐτῆς.

— Μείνε ἐκεῖ, εἶπεν αὐτὴ... ἀκόμη πλησιέστερον ἐμοῦ... Θέλω ν' ἀποθάνω τοιουτοτρόπως.

— Διὰ τί ὀμιλεῖς περὶ θανάτου, Λευκὴ...

— Ὡ! μὴ μὲ κυττάζῃς τοιουτοτρόπως... μὲ φοβίζεις... Ἐμψυχώσου... Θεέ μου! Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἦσαι ἐλευθέρω, ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν πλέον! Λευκὴ, ὦ! μόνη ἡ ἐλπίς αὐτὴ ὤφειλε νὰ σὲ θεραπεύσῃ! Δὲν μ' ἀγαπᾷς, λοιπὸν πλέον;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔρρηξε κραυγὴν καὶ περιέσφιγγε τοῦτον περιπαθῶς.

— Ὡ! σὲ ἀγαπῶ, ἐπανελάβην... Ἄλλ' ὁ ἔρωσ αὐτὸς εἰς τί μέχρι τοῦδε σοὶ ἐχρησίμεισε; Ποῦ σὲ παρέδωκεν; Εἰς συνωμοσίαν ἧτις θὰ σὲ κατέστρεψε. Τοῦλάχιστον ἡ συνωμοσία αὐτὴ, γενομένη χάριν ἐμοῦ, θὰ εὐρεθῆ ἄνευ λόγου μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ θὰ παραιτηθῇ αὐτῆς.

— Ἄ! παραιτοῦμαι ἀπὸ τοῦδε, παραιτοῦμαι, ἂν ἦν ἀνάγκη νὰ σ' ἐνθαρρύνω! Μήπως δὲν συνέτριψες, ἄλλως τε, ὅλα τὰ δεσμὰ ταύτης; μὴ δὲν τὴν κατέστησες ἀδύνατον, καύσασα τὰ ἔγγραφα ταῦτα;...

— Ἀληθῶς; Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τότε, εἶμαι ἡσυχος.

Καὶ περιεκάλυπτοσα διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν λαϊμὸν τοῦ Ἀλεξίου.

— Ὡ! σ' εὐχαριστῶ διότι μὲ ἠγάπησες, εἶπεν. Οἱ ἄνθρωποι εἰς μάτην μὲ κατεδίωξαν· χάρις εἰς σὲ ἐγνωρίσα πᾶν ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ποθητὸν καὶ εὐάρεστον! Εἶθε ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας μου νὰ σοὶ μὲνῇ ὡς εὐλογία.

Ἔστη ἀσθμαίνουσα, ἅπαν δὲ τὸ σῶμά της ἔτρεμε καὶ οἱ βραχιόνες της κατέπεσαν.

— Λευκὴ, ἀνέκραζεν ὁ νεανίας, ἄφες με νὰ καλέσω βοήθειαν.

— Εἶν' ἀνωφελές, Ἀλέξιε! Τὰς χεῖράς σου... δὲν τὰς αἰσθάνωμαι πλέον, δὲν σὲ βλέπω πλέον... Ἀλέξιε! ὦ! ἡ καρδίκα μου εἶναι ψυχρὰ.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐλέχθησαν διὰ συγκεχυμένης φωνῆς. Ὁ Ὀρλώφ πεφοβισμένος ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς Λευκῆς ἠγγίσαν αἴφνης τὰ ἰδικὰ του, προσκολλήσαντα παγερὸν φίλημα καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναίκος κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ